

Treurbeuk

Zondag, 22 november vieren wij Eeuwigheidszondag in onze gemeente.

In 2011 overleed mijn vader en dit jaar, 5 maart jl. mijn moeder.

Daarom ben ik, samen met mijn twee lieve zussen, op het kerkhof geweest waar onze vader en moeder begraven liggen. We hebben het graf mooi gemaakt. Wat voelde dat verbindend.

Vlak na de ingang van het kerkhof staat een knots van een boom met een prachtige naam: Treurbeuk.

Daar zit voor mij zoveel in: treur.....de naar beneden hangende takken.....intens verdrietig, omdat je die twee lieve mensen die ons zo liefdevol gewild hebben nooit meer zult aanraken, voelen, zien, horen en ruiken zoals weleer. Dat is allemaal voorgoed verloren.... dat is dood. Beuk.....omdat er een kracht uitstraalt van de stam en de grillige takken van de boom die onverwoestbaar is....zo sterk...zo niet omver te blazen....zo innerlijk intens blijvend....net zoals die twee lieve mensen die ons zo liefdevol gewild hebben. Hun eeuwige vuur zal altijd in ons blijven branden.

Treurbeuk.....ik hou van jou.

Ik wens alle mensen die leven met het verlies van een dierbare zo'n treurbeuk toe: recht doen aan het verdriet en tegelijkertijd krachtig blijven leven ter nagedachtenis van de overleden dierbaren, opdat zij blijven!!!

*Als ik je mis
kom jij zo dichtbij
Raak jij me aan
ben jij in mij
en blaas jij
de vergankelijkheid
nieuw leven in
Het is alsof je zegt:
“Praat over mij
en ik zal bestaan
Leef met mij
en ik zal blijven.”*

Reacties:

Reactie van Rients de Vries op Oct 28th, 2020

Hallo Willem..goede middag.

Ik heb je stukje gelezen het laatste stukje had ik wat bedenkingen bij,, vooral mis ik dat er verschillende mensen zijn met verschillende gedachten en dat maakt het mijns inziens zo moeilijk....!

wat gaan we die mensen „voorschrijven,, hoe te handelen in deze tijd.

Wat moet ik dan met de tekst..... zo helpe ons GOD!!

Willem bedankt voor al je mooie tonen/teksten maar ik zou deze toon even naar je willen sturen.

Groet Rients.

Reactie van Bert Wijchers op Nov 30th, 2020

Hallo Willem en Rients

Via de website ook even weer bij Willem gaan kijken. Hij kijkt achterom in dankbaarheid en Rients herinnert ons eraan dat je ook anders achterom kunt kijken. Vanachter Willems brillenglazen snap ik hem wel, maar Rients plaatst een meer dan terechte kanttekening. Er zijn zoveel mensen met heel andere gedachten bij “vader” en “moeder”.

Ik moet denken aan een liedje van Johnny Cash: A boy named Sue. Hij beschrijft het levensverhaal van een jongen die zijn leven lang heeft gevochten met anderen die hem pestten met z'n naam .

Hij is nu op zijn vader afgestapt die in de gevangenis zit en een leven lang niet beschikbaar is geweest als vader en opvoeder. Hij is groot en sterk en staat tegenover een kwetsbare man die hij ter verantwoording roept. Waarom heb je me die belachelijke naam gegeven, waardoor ik een leven lang voor mezelf heb moeten vechten om te mogen bestaan?

De vader antwoordt: Omdat ik wist dat ik er niet voor je zou kunnen zijn, maar toch wilde dat je het zou redden in het leven en voor jezelf zou leren opkomen heb ik je een naam gegeven die je zou verplichten om te leren vechten en te overwinnen....

De moraal van het verhaal is dat er in iedere geschiedenis, hoe groot ook het gebrek aan kwaliteit van liefde en aandacht, een spoor te vinden is van verbinding. Een weetje die de balans tussen geven en mogen nemen voor ouder en kind weer wat in beweging brengt. Soms lijkt het weinig en is het toch genoeg om woede los te laten en verder te kunnen.

Zo vertelde Anne Marie van den Eerenbeemt (contextueel familietherapeute) eens het verhaal tijdens mijn opleiding contextueel pastoraat: Een kind was kwaad op haar moeder. Daar was ook veel voor te zeggen. De moeder had het kind gekregen als gevolg van een bedrijfsongeval tijdens haar werk in het bordeel in Amsterdam. Het kind had zich een leven lang niet welkom en vooral erg ongewenst gevoeld. Totdat er een vergeten verhaaltje opdook over die moeder. Ze had tijdens de zwangerschap niet alleen besloten het niet te laten aborteren, maar had voor haar kind alsvst een slabbetje bemachtigd. Dat wil zeggen: gestolen in de HEMA.

Het maakt niet alle schade ongedaan, maar geeft een vertrekpunt voor even anders kijken en kunnen voelen. Bij alles wat niet gekregen is, waar je zoveel recht op had (welkom, gezien zijn, geliefd zijn) is er toch deze kleine anekdote die alsnog die woorden bij de strot grijpt en temidden van onmacht en verdriet even de mond tot een glimlach doet krullen.

En bedenk dat liefde geven en goede herinneringen bouwen over generaties heen rijkt. Waar mijn ouders niet toe in staat bleken, gewoon omdat ze van die jaren 50 ouders waren die leefden van de aanname dat wij met zijn allen gelukkig en geheel betrokken op de gemeente ons leven vulden, heeft juist dát mij geleerd om mijn vaderschap anders in te richten en alsnog te bouwen aan het doorgeven van de liefde die hen ertoe bracht mij geboren te zien worden. Dat, samen met spaarzame momentjes van even gezien zijn en van getoonde trots op wie is was geworden, is grond om op te staan en stil te staan. Ik hoef dan geen metafoor van een boom die ik kan omarmen, maar zie wel de levensboom in die beuk verbeeld met wortels in het verleden en takken die naar de hemel rijken. Dé plek van verbinding bij uitstek. Zonder einde, zonder getal en in het Licht.